

GÖRAN SONNEVI

Tre digte

Det jeg ser er ikke livets skrøbelighed Men dets
absurde afklipping, næsten midt i en sætning
Det er den absolutte cæsur Lige stor for
enhver Der er intet hierarki, ingen forskel

Dette er tiden Den kontinuerlige integration
af døden Det der så er til er altid
livet Så længe nogen lever Måske også der-
efter Om det kan vi intet vide Hvad ved jeg

om livet, døden Det kan man spørge om Men jeg får
ustandselig svaret Det er det der er
mysteriet Jeg ser et menneske dø En af

vennerne Det er ødelæggelsens time Det er
fuldstændig klart Og så ikke mere
Jeg er hos de levende I kærlighedens eksistens

★

Ser nu hvordan den døde
ler ad mig,
ad min barnlighed, ad
min forlegenhed

Og det har jeg fortjent
Jeg tager det ikke ilde
op, ler tilbage
Vi er brødre også

i dette, det har vi
altid vidst Vi bærer
samme skørhed Når

mørket kommer, med
sin strømmen Rundt om
lyser de andre døde

★

Gik under nattens stjerner
De var fjerne, fremmede
De var smerternes hjem Det er
meget mistænkeligt, tænker

jeg, i min fremmedhed
Oceanet-Døden er ikke mere
Den overalt tilstedeværende
skabelse er uden ende Derfor

også uden tid? Nej! jeg
tror det ikke Tiden er
en del af kilden, ukendt

Om vi kalder den tid, eller
noget andet, betyder
ikke så meget Vorden er

På dansk ved Karsten Sand Iversen

Digtene er offentliggjort i Lena Cronqvist: *Vita ark*, Galleri Lars Bohman, Stockholm 2002. De ledsager fire malerier med Göran Tunströms, hendes mands, død som motiv.